

MUG

ZINE

Wie had ooit kunnen bedenken dat moederschap en kwantumfysica twee benaderingen zijn van hetzelfde verschijnsel, van onvoorstelbaar mededeelzame deeltjes die op verkenning gaan en een boomhut bouwen in je tuin. Wie had kunnen bedenken dat lichtjaren van elkaar verwijderd een deel van jou en een deel van hem voor eeuwig met elkaar verstrengeld zullen zijn, dat ontdekkingsreizigers vanaf de bank in de woonkamer naar je roepen ‘we hebben twee gevangenen!’ en een emmer met een gat – laat dat nou nét die ene emmer die nog heel was – en dat die emmer niet meer past, ook emmers hebben zwarte gaten

waar alles in verdwijnt

Wat als

Wat als alles andersom blijkt te zijn,
alles en vooral de tijd:
de mythen science fiction,
wij op weg naar een verleden.
Als het nieuws ons dieper brengt
door de schacht van het voorbije
en onze ruimteschepen zeilen
naar de allereerste kou.
Als kennis mij verwijderd
van wat ik zonder woorden wist,
als elke cirkel om de zon mij verwijderd
van dat licht, als ik dag na dag
mijn voorland uitreis,
elk ding begint met wat het wordt
en groeit naar wat het was.
Is overal niet het bewijs?
Niets vernieuwt zich met de jaren.
Het krast en slijt, ook ik
droog langzaam uit mijn vorm
tot de toekomst niet meer past.
Wat als wij de laatste krimp zijn
van een stoffige implosie,
het finale inhaleren
van de vroegste hap naar adem?

- MARJOLIJN VAN HEEMSTRA

Ik was nog een klein meisje, toen een van hen mijn hand pakte
en in zijn broek stak.

Die hand is nooit meer teruggekomen.

Ik schreef poëzie, maar kreeg hem niet terug.

Ik plantte bomen, maar kreeg haar niet terug.

Ik heb haar zelfs niet gevonden toen ik mijn tranen droogde.

Maar vandaag heb ik haar teruggevonden.

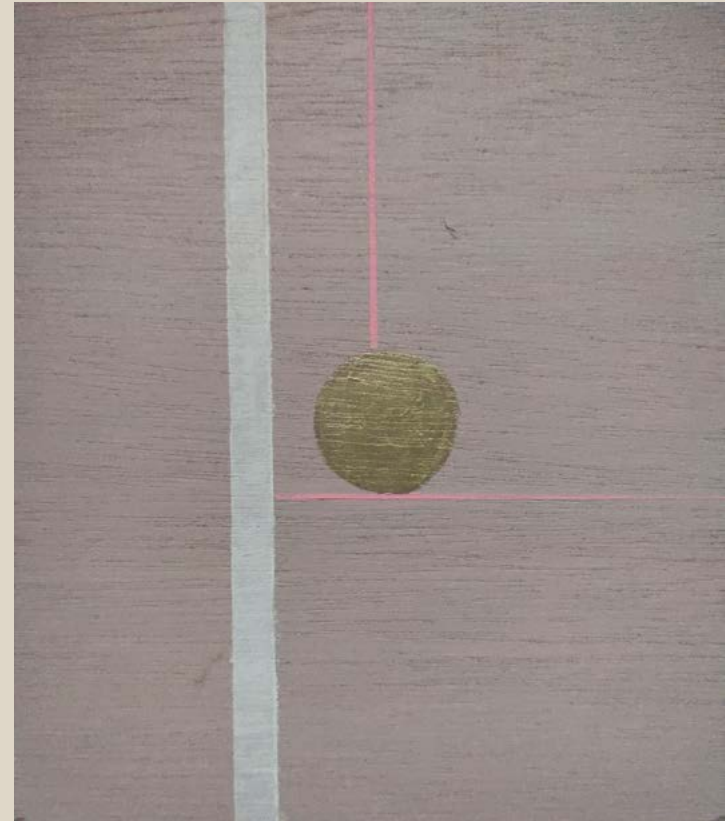
Ik hief mijn hand op en zwaaide naar het kleine gezichtje, dat
tegen de ruit van de schoolbus was gedrukt
die wegreed.

In de regen en de mist

zag ik mijn hand, levend, ademen,

klein, zoals ik haar had achtergelaten.

- LAMIA MAKADDAM

Ingrid van den Brand

Het is midden op de dag,
je prevelt onverstaanbaar
de ingewikkeldste zinnen.

Je staat roerloos aan zee.
Wat je daar doet weet niemand.
En waartoe het dient?

Het is bidden voor beminden.

- DIRK KROON

Singulariteiten I

Ik las dat sterrenstelsels steeds verder uit elkaar drijven
en dat ze ooit begonnen in een punt

niet eens een atoom groot.
Zo waren wij toen we begonnen

ik kon jou niet eens zien

enkel je pak en das, de oranje gerbera
die je me al op de stoep aanreikte.

We zijn jaren en berekeningen later
volgen nog altijd de natuurwetten.

- ANNELIES VAN DYCK

Korstmos

Ik ben zo moe van dit magere gesprek met mezelf, ik wil zingen
in andere stemmen, mijn zeldzaamheid met schors bedekken, mijn veren
uitslaan, gonzen om een korf.

Niet langer dit geneuzel van crèmes en abonnementen en gladde, rechte
wegen, dit stijf gestel van de primaat, dit hart gekneld tussen organen en
in dit hart dat hoogstpersoonlijk opperwezen

op dat vreselijke troontje, met die dichtgeknepen mond, wars van verlangen
naar nat en lenig, naar laag bij de grond. Ik wil korstmos op de rotsen zijn,
als een schimmelig tapijt de aarde bedekken.

Op een dag schakel ik de schepping achteruit en verlaat mij voor iets
eerdere in de keten, bij voorkeur een kudde przewalskipaarden, die
met bleekgele ruggen over laagland golfden, als bewegend perkament.

De machtige trommel van een horde benen
in galop, op de nu zo afschuwelijk stille steppe.

- MARJOLIJN VAN HEEMSTRA

Ik ben aan de winnende hand bij het schaakspel tot ik een
plotselinge zet doe, waarna ik verander in een opgejaagde
verliezer.

Ik doe hetzelfde in het leven en bij het schrijven. Overal schrijf
ik over mijn medemens, en dan schrijf ik ineens over het toilet,
de keuken en de tapijten, een wending die lijkt op terugkeren
naar een donkere kelder. Iemand heeft een keer tegen me
gezegd: 'Je begint je gedicht ongedwongen en sterk, en dan
vindt er plotseling een omslag plaats, in de betekenis, de loca-
ties en de gedachte, alsof je wraak op jezelf neemt.' Dat is mijn
denken dat zich tegen me keert.

- LAMIA MAKADDAM

Soms vlieg je op
zonder kwaad te zijn
en omhels je de zon.

Soms strompel je
gelaten door het leven
en stap je over alles heen.

- DIRK KROON

Zoals het schrift met de tijd
door het licht wordt verslonden,
gaat het leven langzaam
in dovende vlammen op.

- DIRK KROON

Hoe een moeder

Hoe een moeder gaat lijken op haar kind,
in een kring kleuters zichzelf in alle ogen
terugvindt. Hoe ze krimpt,

haar ware maat begrijpt, nooit meer zal ze
groter zijn dan het lichaam dat ze werd,
onder overtollig vel rekt een nieuw skelet
zich uit, traag als het leven zelf,

vult haar ledematen. Vervellen is het woord
niet, ontpoppen evenmin, misschien
het omgekeerde. Duim voor duim groeit ze
voor een tweede keer de wereld in.

- MARJOLIJN VAN HEEMSTRA

Singulariteiten III

Het is een mooie dag, voorbij het aluminium raam
drijven wolken langs, vinken en merels
negeren onze onverschilligheid.

Wij zijn beiden het middelpunt van een eigen luchtcilinder.

De mijne stolde als glas
springt van de stoom die je naar me blaast.

Gelukkig is het een mooie dag
dansen scherven nieuwe bloedlijnen in ons huis

drijven ook stormen voorbij
zingen vinken en merels over ons.

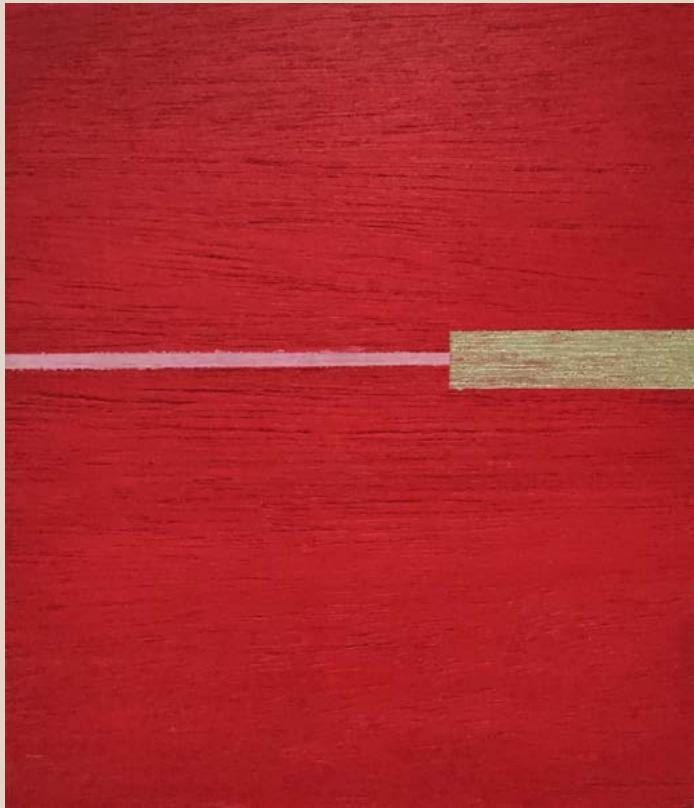
- ANNELIES VAN DYCK

Wanneer een vrouw roept
moet de wereld stilstaan om haar te horen.
De vrouw roept immers niet zomaar.
Ze roept niet om terug te krijgen wie ze heeft verloren
maar ze spreekt uit wat zich in het hart van de aarde bevindt.

De vrouw huilt
opdat de wereld zal vrezen voor het einde
opdat de rivieren zich voorbereiden op de droogte. De vogels beginnen
hun trek naar het zwarte gat.

Dat een vrouw huilt om iets dat zij heeft verloren of iets dat haar heeft
verloren
komt niet alleen door de wind die met haar hoofd tegen een muur slaat
komt niet door de weg die plotseling merkt dat hij zonder richting is
42 en niet door de deur die het huis niet kende.
De vrouw huilt om te waarschuwen voor een aardbeving precies zoals
katten dat doen.
Negeer nooit een vrouw die weeklaagt
want als ze dat doet
loopt het slecht af met jullie allemaal.

- LAMIA MAKADDAM

Ingrid van den Brand

En wat als

Wat als bomen de geweien zijn van ondergrondse herten,
als wij leven op de schil van wat zich wijselijk verborgen
houdt,
alwetende lava die ons om de tuin leidt met bonen en
bananen,
met wat er opschiet uit de aarde?

Ik lig er wakker van, de lucht en leegte in en om ons heen. Het
weinig
dat we zijn: te dicht bij de hemel, te ver van het vuur, de
verkeerde kant op
biddend, naar wolken, naar afwezigheid, in plaats van met
gestrekte tenen
te woelen naar wortels en zaden.

- MARJOLIJN VAN HEEMSTRA

Toen de kinderen vier en vijf waren, maakte ik de deurbel kapot. Het verband heeft er heel lang gezeten. (Ik kon die dag geen plakband vinden). Het enige wat ik wilde van het huis, was dat ik de hand zou kunnen onderscheiden van wie er aan zou kloppen.

De jongste heeft een ferme hand die snel achterelkaar op de deur slaat, alsof hij wil zeggen: 'Ik weet niet wat dit huis is, maar zonder ben ik niets. Ik beloof niets in het bijzonder. Maar als ik wegga zal ik altijd terugkeren om bij te komen van de drukte buiten.'

De hand van de oudste is stabiel. Zijn slag is rustig, minder snel, minder dringend, alsof hij zegt: 'Het huis is het huis. Ik zal niet ver weg gaan.

Dat zal ik nooit doen, want ik ben bang dat je zult moeten wachten.

Ik maakte de deurbel stuk om mijn kinderen te herkennen als ze terug van school komen. Intussen herken ik ze als ze terugkomen van hun eerste kus, hun eerste gevecht en van allerlei teleurstellingen.

Handen herkennen is een leuk spelletje. In de loop van de tijd ben ik 36 erin geslaagd een onderscheid te maken tussen de hand van iemand die komt voor de liefde en die van iemand die komt om te stelen, tussen de handen van vrienden, de postbode, de brandweerlieden. Op een dag zal er een laatste hand komen om het verband te verwijderen en alle bellen te laten horen die al die jaren binnen zijn gebleven.

- LAMIA MAKADDAM

Draadloos

We staan naast elkaar, buigen voor het slimme glas. De gloed verlicht onze gezichten. Verbinding is: elkaar niet aankijken

zonder ruit ertussen, een stolp die woorden filtert tot ze niet meer botsen als verdwaalde duiven tegen een slaapkamerraam.

We dragen ons scherm als muts over het hart. We staren want zolang we staren, blijven we.

- ANNELIES VAN DYCK

Kansrekening

Soms denk ik aan alle kinderen
die op deze seconde worden geboren

ik zie in gedachten het badwater
de rimpels rood van uitputting

de schaar die zelden aarzelt
eerste druppels colostrum.

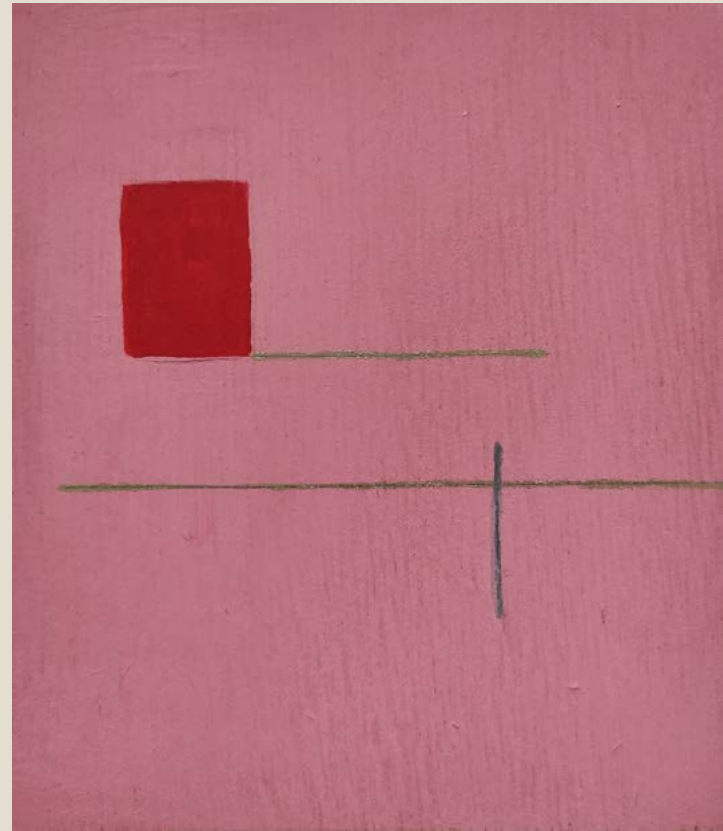
Ze zijn overal.

Ik kijk hun moeders in de ogen, schat
hoe oud de oudste kan worden

bereken de kans dat twee van hen
ook synchroon sterven: ze is het grootst

een ogenblik na de geboorte.
Dan begin ik opnieuw.

- ANNELIES VAN DYCK

Ingrid van den Brand

De werkelijkheid in stukken gebroken
In een spel van spiegels
zien we slechts de schimmen van wat is

 @Luule

Colofon

Bijdragen: Ingrid van den Brand (@ingrid_eyesnacks), Annelies Van Dyck, Marjolijn van Heemstra, Dirk Kroon en Lamia Makaddam.

MUGzine is een schrift vol poëtische vloggertjes. Voor mensen die wakker liggen van onzichtbare olifanten die door de kamer stampen. Voor wie poëzie wil horen in het zoemen van een mug. MUGzine verschijnt ook op www.mugzines.nl.

© MUGzine is een uitgave van Poetry Affairs en MUGbooks

Grafisch ontwerp: BRRT (bart@brrt.nl)

17 | 2023